

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2308/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Goranu Goluži, u pravnoj stvari tužitelja Petra Lončara iz Zagreba, Ulica Zlatka Šulentića 4, OIB: 95783416987, zastupanog po punomoćniku Stipi Vuletiću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Margiti Kiš Kapetanović, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Porobija i Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene dana 12. lipnja 2026. godine, u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Stipe Vuletića, odvjetnika iz Zagreba i zamjenika punomoćnika tuženika Martine Zibilić, odvjetničke vježbenice, dana 14. srpnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba sadržana u članku 2. toč. 6. Ugovora o kreditu br. 3210877950 koji su tužitelj Petar Lončar, Zlatka Šulentića br. 4, Zagreb, OIB 95783416987, kao korisnik kredita i tuženik Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, kao kreditor zaključili dana 18.09.2007. godine, a koja glasi:

“ Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana.”

II. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Petru Lončaru, Zlatka Šulentića br. 4, Zagreb, OIB 95783416987, trošak parničnog postupka u iznosu od 461,55 eur zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od 14. srpnja 2026. godine do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja Petra Lončara za naknadu parničnog troška preko dosuđenog iznosa, kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 7. travnja 2026. godine navodi da je s tuženikom sklopio dana 18.09.2007. godine Ugovor o kreditu br. 3210877950, na iznos od 100.000,00 CHF, točnije stambeni kredit. Dana 15.03.2016. sklopljen je Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015). Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 100.000,00 CHF obračunate prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Kredit je zaključen na period od 15 godina. Ugovorom o kreditu je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 100.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Tužitelj se obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom. Navodi da su Ugovorne strane člankom 2. toč. 6. ugovorile odredbu kako se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tužitelj navodi da je predmetni kredit sklopio kao potrošač, te da se radi o potrošačkom ugovoru o kreditu (ugovoru o potrošačkom zajmu) sukladno čl. 3. toč. 1. u svezi s čl. 96. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/2007- dalje u tekstu ZZP/07), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključivanja predmetnog ugovora, obzirom da kredit nije namijenjen poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti tužitelja. U odnosu na trošak, odnosno na ništetnost navedene odredbe tužitelj ističe da je odredbom čl. 295. ZOO propisano da su opći uvjeti Ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva, a obvezuju ugovorne strane kao i posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru. Odredbom čl. 269. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju, a st. 2. propisano je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva dok je u čl. 270. ZOO propisano da, kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nastavno, tužitelj ističe da je u vrijeme zaključenja Ugovora na snazi bio ZZP/07, koji odredbom čl. 96. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, u st. 2. propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, dok je čl. 102. st. 1. ZZP propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava. Tužitelj napominje da se u konkretnom slučaju radi o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika, koji korisnik kredita može ili potpisati ili ne, odnosno po principu uzmi ili ostavi. Isti ugovor sadrži odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, međutim u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji navedeni trošak niti kako se isti određuje, temeljem kojih parametara i zašto je baš određen na taj način. S obzirom na navedeno, kako navodi tužitelj, jasno je da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja, a koji su sadržani u samom ugovoru po prirodi stvari ni ne može pojedinačno pregovarati, pa je logično da se nije moglo pojedinačno

pregovarati niti o spornim odredbama ugovora. Tužitelj ponavlja da je potrošač u smislu odredbe čl. 3. ZZZP, odnosno fizička osoba koja navedeni Ugovor o kreditu nije sklopila u svrhu koja bi bila namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, iz čega proizlazi da nema pravnih znanja koja su potrebna da bi mu takva odredba bila jasna i lako razumljiva i to sve za razliku od prednika tuženika, koja je sklapanju predmetnog Ugovora o kreditu pristupila u okviru svoje djelatnosti. Tužitelj ističe da tuženik navedenim troškom nije pokrio niti troškove likvidnosti, a niti nemogućnost plasiranja kredita na tržište, niti da je pretrpio štetu. Tužitelj nadalje ističe kako je predmetni ugovor prethodno pripremio tuženik budući da isti ugovor ima njegovu brojčanu oznaku, te stranke o spornim odredbama nisu posebno pregovarale, a tome u prilog ide i okolnost što je tuženik sam sebi ostavio na dispoziciju i slobodu određivanje visine naknada bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Iako je odredba čl. 2. st. 6. ugovora o kreditu lako uočljiva jer je ista pisana istom veličinom slova kao i ostale ugovorne odredbe, ali nije jasna, jer se izričito ne navodi o kojim uvjetima se radi već se paušalno navodi da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora, ali se ne navodi na što se točno taj trošak odnosi, što se tim troškom pokriva te ostale parametre kako bi potrošač mogao donijeti konkretnu odluku prilikom sklapanja ugovora, te samim time ista odredba nije lako razumljiva prosječnom potrošaču, a to iz razloga jer iznos visine naknade nije naznačen u samom ugovoru. Tužitelj ističe da ništetnost spornih odredaba članka 2. st. 6. ugovora o kreditu proizlazi iz činjenice da tuženik u vezi istih nije pojedinačno pregovarao s tužiteljem, što je suprotno odredbi članka 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (2007. godine) kojom je propisano, a tužitelj to ovdje ponavlja, da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, time da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, pogotovo ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi članka 102. stavka 1. ZZZP-a nepoštena ugovorna odredba je ništava. Također tužitelj smatra da je sporna ugovorna odredba čl. 2. toč. 6. ugovora o kreditu prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, te je i zbog toga sporna odredba ništava u smislu odredbe članka 102. stavka 1. ZZZP-a. Tužitelj ponavlja da se o spornim ugovornim odredbama nije posebno pregovaralo te tužitelj nikako nije mogao utjecati na njihov sadržaj. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže sudu donijeti presudu kojom će utvrditi ništetnom odredbu sadržanu u članku 2. toč. 6. predmetnog Ugovora o kreditu, a koja glasi:

“Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora“, pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana, te kojom će naložiti tuženiku da isplati tužitelju parnični trošak zajedno sa zateznom kamatom koja teče od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbeni zahtjev u cijelosti. Navodi da tužitelj nema pravni interes za podnošenje tužbe, te da nije dokazao potrošačko svojstvo. Navodi da je tužbeni zahtjev neodređen, jer da nije navedeno koje bi to odluke bile kao i njihove kasnije izmjene, te se svodi na utvrđenje činjenica, a što je protivno čl. 187. ZPP-a. Tuženik ističe da tužitelj prije svega nije dokazao pravni

interes za podnošenje isključivo deklaratornog tužbenog zahtjeva odnosno deklaratorne tužbe. Navod da se deklaratorna tužba može podići kada je to posebnim propisima predviđeno, kada tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost ili neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe. Tuženik nastavno prigovara i vrijednosti predmeta spora kao previsoko postavljenoj. Ovo stoga što je de facto vrijednost tužiteljeva zahtjeva upravo iznos naknade koja je tužitelju naplaćena, a to je 3.087,66 kn odnosno 409,80 EUR prema fiksnom tečaju konverzije 1 EUR = 7,53450 kn. Podnošenjem neosnovane deklaratorne tužbe, tužitelj postavlja i previsoki iznos vrijednosti predmeta spora od 1.330,00 EUR što posljedično generira neosnovano visoke troškove parničnog postupka. Vrijednost predmeta spora u konkretnom slučaju po mišljenju tuženika može biti koliko i iznosi sama naknada za obradu, a to je 409,80 EUR. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva imala smatrati nepoštenom odnosno ništetnom sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, odnosno nepoštenom sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik ističe kako tužitelj ne predlaže niti jedan jedini dokaz u prilog svojim tvrdnjama, pa već samim time takav tužbeni zahtjev treba odbiti primjenom načela o teretu dokazivanja. Tuženik nadalje navodi da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva valjana ugovorena. Tuženik također ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su naknade per se zabranjene. O tome najbolje svjedoči i Direktiva 2014/17/EU Europskog Parlamenta i Vijeća od 4. veljače 2014. godine o ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene nekretnine i o izmjeni direktiva 2008/48/EZ i 2013/36/EU i Uredbe (EU) br. 1093/2010. Nadalje, tuženik navodi da je zakonodavac tek Zakonom o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.), propisao, da kreditne institucije ne smiju naplatiti naknadu za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, ali samo u slučaju stambenih potrošačkih kredita, pri čemu se ta zabrana ne primjenjuje na ugovore o kreditu koji su sklopljeni prije stupanja na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“, broj 101/2017 od 12. listopada 2017.). Hrvatski zakonodavac na to se odlučio ali samo pro futuro, za ugovore o stambenom potrošačkom kreditiranju sklopljene nakon stupanja na snagu tog Zakona, 20. listopada 2017., slijedeći pritom pristup koji proizlazi iz, za nacionalnog zakonodavca obvezujućeg, istovrsnog ograničenja propisanog Direktivom 2014/17. Ugovor o kreditu sklopljen je, pritom, u rujnu 2007. godine, te je naknada za obradu kreditnog zahtjeva naplaćena u rujnu 2007. godine, dakle više od 10 godina prije stupanja na snagu tog Zakona. To mora respektirati svaki hrvatski sud, budući da je zakonodavac izriječno isključio primjenu tog Zakona na ugovore sklopljene prije njegova stupanja na snagu, što je sukladno ustavnom načelu zabrane retroaktivnosti propisa koja obvezuje i sud. Nadalje, tuženik navodi da je ugovorna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Sukladno odredbi članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003, 46/2007, 79/2007) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Tuženik ističe da je u konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu. Visina naknade je također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe

Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena. Nadalje, tužitelj je o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio informiran i od strane osobnog bankara koji su imali jasnu uputu da prilikom razgovora o odobravanju kredita upoznaju klijente s obvezom plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva te da ih u tome smislu informiraju da naknadu za obradu kreditnog zahtjeva mogu platiti iz vlastitih sredstva ili iz sredstva kredita. Nadalje, tuženik navodi da ugovorna odredba nije prouzročila nikakvu, a još manje znatnu neravnotežu između stranaka. Nadalje, tuženik opreza radi, ističe kako su naknadom na obradu kreditnog zahtjeva pokrивane usluge i troškovi poput:

- troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi (npr. doprinosi, porezi, prirezi i sl.);

- administrativni troškovi i amortizacija - materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi, troškovi održavanja, uredskog materijala, pošte, telekomunikacija, marketinški troškovi itd.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine;

- troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba;

- troškovi poreza i drugi administrativnih davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. U slučaju da sud smatra kako navedena odredba podliježe testu (ne) poštenosti, tuženik ističe kako je sud dužan uzeti u obzir sve okolnosti slučaja, a posebice iznos kredita i iznos naplaćene naknade te odnos ta dva iznosa te nepostojanje nikakvog zakonskog ograničenja ugovaranja predmetne naknade u vrijeme zasnivanja kreditnog odnosa te obavijesti i informacije koje je tužitelj imao u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu te pružene usluge, pa na temelju toga donijeti odluku o tome da li tako ugovorena odredba uzrokuje znatnu neravnotežu između stranaka. Sukladno svemu gore navedenom tuženik ističe da takva ugovorna odredba ne može i nije uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje tuženik ističe kako sama okolnost da su odredbe Ugovora o kreditu unaprijed sastavljene i da se o njima nije pojedinačno pregovaralo, ne znači da su te odredbe automatski ništetne. Da bi se utvrdila njihova ništetnost, potrebno je dokazati da su takve odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja te da uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a teret dokazivanja tih okolnosti je na onome tko se na ništetnost poziva. U konkretnom slučaju tužitelj nije niti naveo, a kamoli dokazao postojanje bilo kakve značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana koja bi išla njemu u korist. Tuženik stoga predlaže da sud temeljem odredbe 221.a. ZPP-a o teretu dokaza odbije tužbu i tužbeni zahtjev. Tuženik predlaže da sud odbaci tužbu podredno odbije tužbeni zahtjev u cijelosti, kao i da naloži tužitelju da tuženiku naknadi trošak ovog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u dopis tuženika tužitelju od 18. travnja 2025. godine (list 6 spisa), u ugovor o namjenskom kreditu od 18.09.2007. (list 14-20 spisa), u dodatak ugovoru o kreditu (list 7-13 spisa), u podatke o visini naknade za kredite (list 41-46 spisa), u Opće uvjete poslovanja tuženika (list 47-51 spisa), u upute o odobravanju kreditima građanima –osnovna uputa (list 52-54 spisa), te je saslušan tužitelj kao stranka (list 94-95 spisa).

4. Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom

postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje: ZPP). Naime, stranke su na zadnjem ročištu izjavile da nemaju nikakvih dokaznih prijedloga, te su predložile zaključenje glavne rasprave.

5. Temeljem ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a, sud je ocijenio da je tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem nišetnom odredbe sadržane u članku 2. toč. 6. Ugovora o kreditu br. 3210877950 koji su tužitelj Petar Lončar, Zlatka Šulentića br. 4, Zagreb, OIB 95783416987, kao korisnik kredita i tuženik Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, kao kreditor zaključili dana 18.09.2007. godine, a koja glasi:

"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora", pa stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana."

7. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz predmetnog Ugovora o kreditu i ostalih izvedenih dokaza, da je tužitelj s tuženikom dana 18.09.2007. godine sklopio Ugovor o kreditu br. 3210877950, na iznos od 100.000,00 CHF, točnije stambeni kredit, da je dana 15.03.2016. sklopljen Dodatak Ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015), da je Ugovorom o kreditu tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 100.000,00 CHF obračunate prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, da je kredit zaključen na period od 15 godina, da se tužitelj obavezao isti iznos kredita, uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama vratiti u vrijeme i na način utvrđen istim Ugovorom, da su Ugovorne strane člankom 2. toč. 6. ugovorile da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora te da je tužitelju dana 27.09.2007. godine naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 3.087,66 kn / 409,80 eur.

8. Sporno je, je li odredba čl. 2. toč. 6. Ugovora o kreditu br. 3210877950 koji su tužitelj i tuženik Zagrebačka banka d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, 10000 Zagreb, OIB: 92963223473, zaključili dana 18.09.2007. godine, a koja glasi:

"Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora", nišetna, pa da stoga navedena odredba ugovora kao i sve kasnije izmjene te odluke ne proizvode nikakve pravne učinke između ugovorenih strana ili ne.

9. Tužitelj u svom iskazu navodi da je 2007. godine odlučio kupiti stan u Zagrebu, jer je imao troje malodobne djece. Trebao mu je kredit, pa je otišao u Zagrebačku banku, jer je jedino tamo i mogao dobiti kredit, budući da su druge banke tražile da ima i sudužnika. Podigao je kredit od 100.000,00 CHF na 15 godina. Djelatnica banke ništa mu nije govorila o toj tzv. ulaznoj naknadi, niti ju je išta pitao. To je bio tzv. tipski ugovor, pa nije ni mogao mijenjati nešto u vezi sa tom ulaznom naknadom, a ta djelatnica o tome mu ništa nije niti spominjala. Isto tako ni javni bilježnik mu nije spominjao ništa o tom ugovoru, osim što je udario svoj pečat i

provjerio podatke. Navodi da je taj stan koristio za stanovanje sebe i svoje obitelji. Tada je radio kao profesor u školi i stan nije nikada koristio za iznajmljivanje ili neki privatni biznis. Kredit je konvertirao i u cijelosti isplatio prije par godina. Navodi da mu djelatnica banke nije prezentirala nikakve odluke Banke u vezi sa tom tzv. ulaznom naknadom. Nije mogao realizirati kredit bez plaćanja te ulazne naknade, jer je to bilo u ugovoru. Navodi da je pročitao ugovor koji nije razumio, budući da nije ekonomist po struci. Navodi da je u trenutku kada je potpisivao ugovor, znao da će mu biti naplaćena ta tzv. ulazna naknada, a tek kasnije mu je odvjetnik objasnio što to znači. Ne sjeća se je li bilo odredaba u ugovoru s kojima se nije slagao, ali od toga nije bilo koristi, jer mu je kredit trebao i to je tako i gotovo, ili prihvati ili odustani. Nije se raspitivao kod te djelatnice banke o parametrima tzv. ulazne naknade i razlozima naplate iste, niti mu je ona to spominjala. Nije znao za opće uvjete i nekakve tarife banke. Znao je da je ta naknada oko 3.000,00 kn, ali nije znao na što se odnosi naknada, jer mu je ta djelatnica banke rekla da je to tako i da to mora platiti. Nije bio vlasnik nikakvog posebnog paketa u banci. Na adresi njegovog stana nije bilo nikada registrirano neko trgovačko društvo ili slično. Nije prigovarao banci na tu plaćenu ulaznu naknadu.

10. Prema odredbama čl. 81. st. 1. i 2. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003, dalje: ZZP/03) koji je vrijedio u vrijeme sklapanja Ugovora, odnosno čl. 96. st. 1. i 2. i čl. 97. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ br. 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 75/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013, dalje: ZZP/07), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

11. Sud je prihvatio iskaz tužitelja, jer je njegov iskaz ocijenio kao uvjerljiv, logičan i iskren. Na temelju iskaza tužitelja proizlazi da se o ulaznoj naknadi nije pojedinačno pregovaralo, a sud je zaključio da tuženik na kojem je teret dokaza (čl. 81. st. 4. ZZP/03 i čl. 96. st. 4. ZZP/07), već i po tome nije dokazao da se o predmetnim ugovornim odredbama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru (koji je unaprijed sastavljen od strane pravne službe tuženika) pojedinačno pregovaralo. Pritom je sud imao na umu da je sporna odredba kojom se potrošaču nameće obveza plaćanja navedenog troška (tzv. ulazne naknade) bila sastavni dio tipskog ugovora sastavljenog unaprijed od strane pravne službe tuženika.

12. Prema tome, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te stoga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.

13. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a tuženik suprotno, sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, te navedenim odredbama ZZP/03 i ZZP/07 nije dokazao.

14. Uostalom, valja ukazati da tužitelju nije posebno objašnjeno od čega se sastoji naknada za obradu kreditnog zahtjeva koja je naplaćena 27.09.2007. godine. Iz

svega navedenoga proizlazi nepoštenost na koju upire tužitelj, a koja se prvenstveno sastoji u činjenici da je sporna ugovorna odredba unaprijed formulirana i određena od strane tuženika, da se o istoj s tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, kao i da nije jasno koji bi to posebni troškovi prilikom obrade kredita nastali za tuženika, a da isti nisu ulazili u redovno obavljanje poslova bankarskih službenika. Naime, troškovi koje spominje tuženik u odgovoru na tužbu, po mišljenju ovog suda ipak su troškovi koji se ne mogu direktno povezati sa nekim povećanim troškovima tuženika, odnosno njegovog djelatnika pri sklapanju konkretnog ugovora. Sve navedeno spornu odredbu čl. 2. toč. 6. Ugovora o kreditu koja glasi "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora", čini nejasnom, nerazumljivom, nedovoljno jasnom i neodređenom, a opisano dovodi tužitelja kao korisnika kredita u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao davatelja kredita i jaču ugovornu stranu koja je jednostrano donijela odluku o spornoj naknadi.

15. Plaćanje troškova obrade kredita, uz to bez definiranja o kakvom se trošku uopće radi, u bilo kojoj visini, pa i u iznosu od 3.087,66 kn / 409,80 eur, prema mišljenju ovog suda prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

16. S obzirom da se radi, dakle, o odredbi čl. 2. toč. 6. Ugovora o kreditu koja glasi "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora", nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane pravne službe tuženika, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP-a.

17. Pritom ovaj sud tek ukazuje na odluku Županijskog suda u Zagrebu u presudi i rješenju posl. br. GŽ-1368/2021-2 od 20. srpnja 2021. i na odluku istog suda posl. br. GŽ-2558/2022-2 od 6. rujna 2022. u istovrsnoj pravnoj stvari, prema kojoj: „...Suprotno žalbenim navodima tuženika prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da su odredbe sadržane u članku 5. stavku 2 ugovora o kreditu kojima je ugovorena naknada za obradu zahtjeva kredita (nepoštene pa stoga i ništete). Naime, radi se o tipskoj ugovornoj odredbi koja je nepoštena u smislu odredbe članka 81. stavka 1. ZZP-a. Ovo iz razloga jer je ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, zbog čega je tužitelj kao potrošač doveden u neravnopravan položaj u odnosu na banku, a odredbama članka 5. stavka 2. ugovora o kreditu nije precizno označeno na što se iste naknade odnose, što je uzrokovalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Obzirom da tijekom postupka nije utvrđeno da su tužitelju prilikom zaključenja ugovora o kreditu od strane tuženika pojašnjeni razlozi ugovaranja navedenih naknada, kao niti na što se iste naknade točno odnose, niti je tužitelju kao potrošaču bilo omogućeno da pristane na takve odredbe, to su takve jednostrano određene ugovorne odredbe protivne načelu savjesnosti i poštenja iz odredbe članka 4. ZOO-a. Stoga ih je pravilno sud prvog stupnja utvrdio ništetnim.“

18. Konačno treba naglasiti da iako u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 1201/17) od 12. listopada 2017. godine propisana (u čl. 17. st. 4.) zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita,

koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade, tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost ugovorene visine naknade u postotku od odobrenog iznosa kredita, što rezultira time da je ta ugovorna odredba (već navedeno) suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

19. Tuženik nije pružio dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate takve naknade, odnosno što to određeno čini troškove obrade kredita, a razloge koje je iznio u odgovoru na tužbu, kako je već rečeno sud ne prihvaća. Posao obrade kredita spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke, pa nije jasno o kakvim bi se drugim troškovima naknade radilo.

20. Slijedom navedenog, sud je utvrdio da je ništetna odredba čl. 2. toč. 6. predmetnog Ugovora o kreditu koja glasi "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora", te je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev i odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

21. Nadalje, u odredbi čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, br. 79/07., u daljnjem tekstu: ZPP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu i iz iskaza tužitelja kojega sud prihvaća, utvrđeno da je kredit namijenjen za kupnju stana, koji je tužitelj koristio za osobne potrebe. Stoga je prigovor tuženika da tužitelj nije potrošač u cijelosti neosnovan.

22. Isto tako, valja reći da je odredbom čl. 327. ZOO-a propisano da na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i da se na nju može pozivati svaka zainteresirana osoba, dok je čl. 328. ZOO-a određeno da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. To je i odgovor na prigovor tuženika da ne postoji kod tužitelja pravni interes za podnošenje tužbe na utvrđenje. Naime, hoće li tužbu na utvrđenje tužitelj vezati i na tužbu radi isplate predmetne tzv. ulazne naknade ili ne, to je dispozicija tužitelja u koju sud ne može ulaziti.

23. Odluka o trošku donijeta je temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a i sukladno vrijednosti predmeta spora i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23, dalje u tekstu: OT), a imajući pri tom u vidu vrijednost predmeta spora od 409,80 eur, koju je sud utvrdio rješenjem na ročištu dana 12. lipnja 2026. godine (list 93 spisa). Naime, radi se o deklaratornom zahtjevu na utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, koja je naplaćena tužitelju, odnosno za koju je eventualno oštećen tužitelj u iznosu od 409,80 eur, pa je nelogično da bi vrijednost predmeta spora mogla biti viša od navedenog iznosa. Slijedom navedenog, tužitelju zastupanom po punomoćniku odvjetniku priznat je parnični trošak koji se odnosi na sastav tužbe od 7.04.2026. godine od 50 bodova (Tbr. 7. toč. 1. OT), za sastav podneska od 25.05.2026. godine 50 bodova (Tbr. 8. toč. 1. OT), te za zastupanje na ročištu dana 12.06.2026. godine 50 bodova (Tbr. 9. toč. 1. OT), što ukupno čini 150 bodova, a pomnoženo s vrijednošću jednog boda od

2,00 eur i uvećano za PDV od 25% ukupno iznosi 375,00 eur. Kada se ovom iznosu doda trošak sudske pristojbe na tužbu od 26,55 eur, koliko je već i platio tužitelj i trošak sudske pristojbe na presudu od 60,00 eur, dobije se iznos od 461,55 eur, a koliko je i dosuđeno tužitelju pod točkom II. izreke presude.

24. Tužitelju je temeljem čl. 151. st. 3. ZPP-a na dosuđeni iznos parničnog troška dosuđena i zatezna kamata koja teče od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kako je i tražio.

25. Tužitelju nije priznat trošak ročišta za objavu presude budući da na isto nitko nije pristupio.

26. Obzirom da je tuženik izgubio spor u smislu čl. 154. st. 1. ZPP-a, valjalo je odbiti njegov zahtjev za naknadu troška postupka.

27. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 14. srpnja 2026. godine

Sudac
Goran Goluža

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude je dopuštena žalba. Žalba se podnosi ovom sudu u roku od petnaest dana od dana dostave presude, a o njoj odlučuje županijski sud.

DNA:

pun. tužitelja uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu od 60,00 eur

pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088a-bfbad**

Kontrolni broj: **0eef2-1471f-7147b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.